

**Forfatter Peter Hugges digt
oplæst til udstillingens
åbning 4. september 2021**

Alting har en bagside og en
bagside kunne være
hendes ryg der forsvinder, nej
ikke forsvinder,
glider bort i tågen, nej ikke
bort
kun lidt bort, ikke helt bort
tåget bort

svagt anes
hendes rygsøjle
bøjet let mod højre
i tågen, nej ikke tågen
i skyerne
der daler ned over hende

men skyernes bagside: solen

men solens bagside:
at vågne og vågne og vågne
på vej gennem ørken
og ørkenens bagside:
at være midt i

og rejsens bagside
er altings og ingenting
bagside
og hendes ryg nu mere synlig
bag skyernes bagside
i solen
ryggens bagside

ryggens bagside har kun
drømmere som betragtere

og intetheden

nu skyernes bagside, solen,
henover hendes ryg,
rygsøjle, knogler, hud, hår

udvendighedens bagside
er:

at det slynger sig om sig selv
og sig selv
i totalt mørke
og eneste udvej
er indad og indad
til intetheden nås

til intetheden nås
på alle de bagsider der findes
i de bagudvæltede træer
der læner sig ned over
jordens forside
og drømmer omvendte
drømme
vanskelige tanker
der alle vender op og ned og
ind og ud

henover hendes stadige ryg
nu i bevægelse mens hjerter
falder og falder

idet hun vender sig om
står hjerter stille
som insekter i lyset: dvs.
døden

og en hare forsvinder
skyndsomt i zigzag over de
høstede marker
og skyder genvej gennem krat

og skyder en jæger på vejen
zigzagger videre og videre
og er ude af syne

og den sårede jæger på
formiddagens bagside
kryber blødende gennem
middagen, eftermiddagen,
aftenen,
til han om natten når
tilblivelsens kraft: hvile

og drømmevis af agern falder
ned over ham
til søvnen overmander ham
og han ser:

det er ikke agern
men bagsiden af
evigheden

den sårede jæger
får øje på hendes ryg
nu i bevægelse

den anden side af bevægelse

den anden side af lukkede
øjne

den anden side af byen

den anden side af månen

den anden side af fødslen

den anden side af havet

den anden side af

indeni:

sagte som et hviskende
halleluja
fra en sjæl uden fremtid
glider det ind og ind
blivende, forladende
stødende, trækkende
åbnende, lukkende,
døende, fødende

tilstede

som den, hendes ryg,
der vender sin anden side
endelig nu
mod denne verden, forsiden
og viser sig

i solnedgangen

den ryg, den ryg
rejser sig og går
forlader landskabet
som om
intet af det hele
nogensinde
har eksisteret

Peter Hugge, september 2021